

Arcadi Blasco, l'art enfront de la por

Un gran ceramista torna al seu país

«Crec que la por ha estat el condicionament que ha impulsat el naixement de la cultura. L'home ha tingut por, en primer lloc, de la terra, de la solitud, del foc, dels altres animals, dels altres homes, de la foscor; i, per això, s'agrupa... Tots tenim por.»

Miquel MARTINEZ

Arcadi Blasco és, als cinquanta-quatre anys, un dels artistes més importants nascuts al País Valencià. Assentat a Majadahonda —Madrid—, acudeix, de tant en tant, per la seua vila natal, Mutxamel.

Aquests dies, la Sala d'Exposicions de l'Aula de Cultura de la Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, i la Galeria Onze, són els llocs on poden admirar-se el conjunt d'obres que l'autor valencià recull sota el títol de «Murs i arquitectures per a defensar-se de la por».

P.-Arcadi, tu naixes l'any 1928 a Mutxamel, ¿quins són els records que t'emportes com a artista?

R.-Els normals que implica adquirir els conceptes fonamentals que faran de tu el que ets: el concepte d'art, la muntanya, els colors per a tots, i per a

un artista plàstic més encara: és allò que porta un damunt, la influència mediterrània, de la seua cultura. I, això, des de la forma del menjar, etcètera, tot el que conforma un munt de vivències... tot el que t'ha anat formant.

P.-I els teus primers contactes amb el fang?

R.-La meua formació és de pintor. Jo vaig estudiar Belles Arts a Madrid, i a València, a l'Escola de Sant Carles, i, després, he tingut contactes amb molts llocs: Segòvia, Conca, Agost; he treballat directament el fang amb distints professionals, i amb els terrissaires. El contacte ha

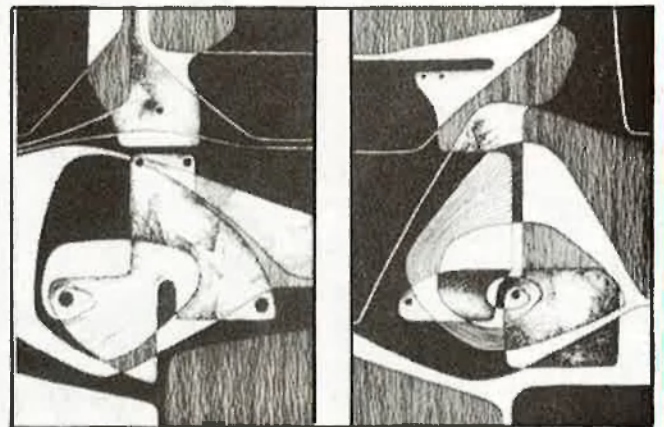
Una formació pictòrica

estat important, i és dins de la meua obra. Crec.

P.-En aquest sentit, pel que fa a contactes i a experiències, ¿has trobat diferències entre els terrissaires del Mediterrani i d'altres, els de Castella, per exemple?

R.-Fonamentalment, no; perquè quan el poble pla s'expressa per mitjà d'unes formes, arriba quasi sempre a les mateixes conclusions. Per exemple, els cànters del Neolític del sud d'Espanya o de França o d'Itàlia tenen unes connotacions comunes que fan que ens entenguem, que es arribassem a entendre a través del treball que feien. Però, hui, depenem d'uns condicionants tècnics, etcètera. Aleshores, les diferències que hi ha entre els artesans, els terrissaires, entre els d'una

les que utilitzen els terrissaires... Això, junt a un treball d'investigació: explorar en les possibilitats que tenen les pastes primitives, per tal d'explotar-les. Com et deia, és una part fonamental en la ceràmica: veure els focs adients, de llenya, de gas, estudiant-ne les reaccions, mirant els colors que s'adiuen a l'obra que fas. Però jo vull utilitzar aquest descobriments com a matèria per a contar coses. M'interessa molt, quasi més, el que vull dir que com ho dic.

Investigació de les possibilitats formals

zona i una altra d'Espanya, tenen unes característiques concretes. Per exemple, els terrissaires d'Agost tenen unes herències, uns condicionants, que es basen en el tipus de pasta, el tipus de fang, la forma de coure, de línia i disseny; tot això és decisiu per a l'aspecte formal de la peça. I, després, hi ha totes les influències de Grècia, de Cartago, d'Itàlia; és a dir, totes les influències històriques que ens han vingut per la mar.

P.-Parlem, si vols, de materials, tècniques...

R.-Els materials que utilitze són els normals i els corrents de fer ceràmica; des de les pastes, sempre compostes per mi, partint de primeres matèries com

P.-En aquest sentit, tu dius que fas «arquitectures contra la por». ¿Contra quina por es defensa Arcadi Blasco?

El dibuix, una part de l'aproximació a la forma

R.-Bé, la por és aquí. Jo tracte que la meua obra tinga un sentit irònic, cínic, fins i tot, perquè crec que la vida que ens arriba és total i pura hipocresia, i pense que allò que fem tots respon a aquesta realitat que hi ha al nostre voltant.

Crec que la por ha estat el condicionament que ha impulsat el naixement de la cultura. L'home ha tingut por, en primer lloc, de la terra, de la solitud, del foc, dels altres animals, dels altres hòmens, de la foscor, i, per això, s'agrupa. I l'afany de llevar-se la por ha produït la cultura, unes defenses contra la por que han atribuït uns valors màgics als objectes més enllà de la mateixa naturalesa; així, un tros de fusta d'un arbre o una ploma de pardal no han estat mai una fusta o un pardal, al

El treball a partir de materials ceràmics

tracte, d'alguna forma, no d'oferir respostes, defenses reals, sinó d'ironitzar sobre la mateixa por. No hem de tindre aquesta por, sinó que hem de revestir-nos d'equilibri, d'invitacions al diàleg; hem de traure fora tota la part ne-

Arquitectures contra la por

contrari, han estat alguna cosa més que això. Jo connecte amb aquest sentit màgic de la cultura, de l'expressió plàstica i de la comunicació. Tenim tots por, i n'és una prova, per exemple, la base de l'economia mundial actual, que s'ha assentat sobre les defenses. La fabricació d'armes i de tota mena d'enginyers és una construcció negativa d'aquesta por, por que jo crec que condiciona, absolutament, les relacions humanes. Jo

gativa que té aquest condicionament.

P.-Tu vius a Madrid i hi treballes de fa bastant temps. Mirant la teua obra, notem una identitat «mediterrània» per tots els costats. ¿Com t'ho apanyes?

R.-Bé, els contactes amb la meua terra han estat constants des de sempre. Tinc una casa al meu poble, a Mutxamel, i hi vaig i me'n torne amb relativa freqüència, i estic en

contacte amb les coses que passen allí. Això a banda, no visc a Madrid exactament, visc al camp, prop de Madrid, a Majadahonda. Però Madrid és, a part de les connotacions negatives que haja pogut tindre en el passat, crec que sempre, però més en aquest moment, ha estat una ciutat acollidora, perquè és una ciutat que precisament ha estat formada de tota la gent d'altres pobles i països, i té un caràcter específic i obert. No parlo de la política que es fa des de Madrid, sinó dels que hi vivim. Valencians dedicats a les arts plàstiques a Madrid, en aquests moments, en serem uns quaranta o cinquanta, i més de la meitat són importants professionalment i artística.

Possiblement, parlo més amb artistes valencians a Madrid que no a Alacant, per exemple, perquè tots els amics amb els quals em relacione —Mompó, Genovés, etcètera— són gent que sempre estem en contacte amb la nostra terra, i m'interessa tot el que passa ací.

P.-¿Com veus la marxa del nostre poble, la seua recuperació cultural, lingüística...?

L'experimentació, emprada per a contrar coses

Arcadi Blasco, un artista valencià que treballa a Madrid

R.-Em pense que és important allò que es fa a tot Espanya, i específicament al País Valencià. Hi ha hagut una conscienciació amb les llibertats adquirides arran del canvi polític. Ens hem adonat que havíem perdut molt de temps, que ens havíem avergonyit de parlar la nostra llengua (som analfabets, no sabem quasi llegir ni escriure el nostre idioma). Per sort, em pense que es fa una política que, si bé no és sempre encertada, perquè estem assajant, és positiva, i esperem que donarà fruits en un termini no massa llarg; i és positiva per tal que la gent adquireisca una consciència d'identitat que s'ha perdut i que cal recuperar. Això no vol dir, però, fer una bandera d'incomunicació amb altres pobles, sinó tot el contrari: som com som, i, allò que som, ho oferim als altres, i admetem les diferències que tots tenen. Crec que és un moment molt positiu.